

L'Antoni, era el fill petit d'una família de pagesos del Prat, descendents dels primers que van arribar i vivien en barraques, pescaven i criaven xais i cabres. Poc a poc els seus avantpassats van poder anar adquirint terres fins tenir una Masia on conreaven carxofes, enciams, melons, mongetes, bledes, bròquils i tomàquets. A més tenien gallines i galls potablava, conills i xais, tot això ho anaven a vendre al Born amb carros, sortint de nit per poder arribar al mercat de matinada.

La Paquita vivia a Garrovillas amb la seva família, que eren pagesos del seu poble, però cada vegada hi havia menys feina i un amic del seu pare els hi va parlar d'un poble al costat del mar, on hi havia moltes terres i exportaven enciams a França, hi havia molts camps per treballar i unes fàbriques molt grans on contractaven a gent, així que a l'estiu van decidir venir a provar sort, els seus pares, el seu germà i els seus avis tant per part del pare com per part de la mare, ja que encara eren joves i podien treballar al camp. L'Amic del pare els va dir que hi havia una Masia on el senyor marxava a viure a Barcelona, i buscava una família que es quedés a la seva Masia per conrear les terres, cuidar la granja i portar-li cada setmana els béns a vendre al mercat del Born, on ell hi seria per recollir els diners i repartir els beneficis, els va semblar que era el millor que els podia passar!! Casa i feina tot junt i en un mateix dia!!

La Paquita trobava a faltar les seves amigues i els seus amics del poble, però li agradava molt el Prat, havia pogut veure el mar per primera vegada a la seva vida i se'n va enamorar, era tan diferent del riu i tan gran!! amb aquella sorra tan fina i aquella aigua tan salada... Li encantava poder anar a passejar per la platja, recollir petxines, jugar amb la sorra i banyar-se amb els pares.

A la tarda, pels camps, sortien alguns nens i nenes de les masies veïnes a jugar i passades les primeres setmanes, els pares finalment, la van deixar sortir un dia acompanyada del seu germà gran, s'ho passar d'allò més bé amagant-se entre les carxofes i enfilant-se pels arbres, va fer molts amics i per fi sabia com es deia el petit dels seus veïns! sempre es veien quan treballaven les terres i mig jugaven a amagar-se i aparèixer sobtadament mentre anaven collint el que tocava aquell dia... es deia Antoni, ara ja sabia com es deia i ja el podria cridar quan estigués treballant i trobés un llangardaix ben gros o quan estigués avorrida i tingués ganes de jugar una estona! Des d'aquella tarda, cada dia esmorzaven junts i xerraven del que havien fet i del que s'havien trobat...i a la tarda sortien a córrer pels camps i jugar amb la resta de la canalla... les dues famílies es van avenir força i al ser veïns compartien alguns sopars a la fresca i fins i tot els diumenges baixaven a la platja plegats.

En arribar el setembre es van acabar les vacances, per sort l'Antoni i la Paquita anaven a la mateixa escola, com estava una mica lluny de casa, anaven en bicicleta junts fins als Col·legis Nous. La família de l'Antoni coneixien els de la fàbrica de gel que hi havia al davant, i podien deixar-hi les bicicletes fins que sortien de l'escola. Tot i que estaven en classes separades, perquè la Paquita anava amb les nenes i l'Antoni anava amb els nens, a l'hora del pati es veien sempre pel muret que separava els dos patis i intercanviaven unes rialles. La Paquita es va fer molt amiga de la Mariona i la Chelo, eren cosines i tenien la seva mateixa edat. La seva família tenien una botiga al barri de la Barcelona al costat de la Masia. I l'Antoni reia molt amb el Ricardo, el germà de la Chelo. Sempre marxaven junts cap a casa i jugaven una estona pel barri, la família de la Mariona els tractaven molt bé i sempre els convidaven a berenar quan se l'oblidaven a casa o a l'escola. A més el seu avi els feia riure molt, sempre els feia bromes i s'ho passaven molt bé amb

ell, un dia va aparèixer de sobte on estaven jugant i els hi va dir “corre, corre fill estira’m el dit!!!” i quan li van estirar, es va tirar un pet tan fort que es va sentir des de l’altra punta del carrer i tots es van pixar de riure!!!

Els anys van anar passant i de nens van passar a adolescents, cada cop havien d’ajudar més a casa i tenien menys temps a les tardes per poder anar a jugar, però sempre trobaven una estoneta per poder riure plegats i anar al cinema tota la colla... i un dia es va acabar l’escola.

Va arribar Sant Joan i hi havia Berbena a Les Cases de la Seda, tots els companys de les classes es trobarien allà per gaudir del ball d’estiu i acomiadar l’època d’escola, ja que ara tots haurien de treballar. La família de l’Antoni va anar-hi aviat per ajudar a muntar la festa, el seu germà gran treballava a la Seda i havien quedat de donar un cop de mà... la Paquita hi va arribar una mica més tard amb la seva família.

Quan ella va arribar, l’Antoni es va quedar bocabadat, no es podia creure el que veien els seus ulls... la Paquita semblava un àngel!! Portava un vestit de color cru i el cabell recollit amb un escot paraula d’honor deixant al descobert una pell com de vellut, lluent i suau, amb les galtes i els llavis rosats com la flor del cinturó, marcant-li una cintureta menuda d’una figura esvelta de cames llargues i primes que amb aquelles sabates de taló encara les feien lluir més...

En aquell moment els seus ulls es van trobar i tots dos es van quedar mirant per uns instants com si no hi hagués ningú més al ball, fins que de cop, va aparèixer un amic de l’escola i va agafar la Paquita i van començar a ballar... ella de sobte, es va veure ballant amb el Joan que li estava explicant alguna cosa de com havia arribat fins allà, però el seu cap estava pensant en el que havia vist, era l’Antoni, amb una camisa blanca, un pantaló blau marí i una corbata primeta. Anava molt ben pentinat i portava un cinturó, es veia tan gràcil i elegant...

Tots dos, encara bocabadats del que havien vist, van reaccionar, volien ballar junts!! La Paquita va deixar el Joan parlant sol enmig de la pista i va sortir directa cap on havia vist l’Antoni i en aquell mateix moment, l’Antoni va sortir directe cap enmig de la pista, per treure-li la Paquita al Joan, però amb tota la gent que hi havia, van creuar la pista en direccions oposades, per llocs diferents i no es van trobar, la Paquita en no veure l’Antoni, va decidir agafar un got d’aigua per refrescar-se una mica i l’Antoni, en veure el Joan sol enmig de la pista, va girar cua cap on estava abans, al costat de la barra i allà la va veure, amb el seu got d’aigua i d’una embranzida es va plantar al seu costat i agafant-li la mà amb delicadesa, li va dir “¿bailamos?” i ella li va dir “amb molt de gust!” (amb el seu accent de Càceres...) i van començar a ballar, i després d’una cançó una altra... l’Antoni va respirar fons i li va dir a cau d’orella “ ¡Estás preciosa!”, “ets la més bonica de la festa i no et penso deixar escapar en tota la nit Garrovillas” La Paquita no s’ho podia creure, li batejava tant fort el cor que no era capaç ni de sentir la música! Quan es va poder serenar una mica li va dir, “ Saps una cosa? Tú también estás muy guapo potablava!” i tots dos van esclatar a riure plegats!

Va ser una nit màgica, tota la nit ballant junts, fent broma amb els amics i amigues, però sense donar l’oportunitat a ningú de ballar amb ells... després d’aquell dia, els dies se’ls feien més curts... Els pares, ara que ells estaven al camp, havien anat a treballar a les fàbriques, el de l’Antoni a la Seda amb el seu germà i el de la Paquita havia trobat feina a la Paperera amb el seu tiet, així l’Antoni i la Paquita conreaven i mataven el bestiar i anaven al Born a vendre el que

tenien, les tardes que podien anaven amb la colla a fer un tomb, el cap de setmana al cinema i a ballar, i si feia bo algun diumenge a la platja. I de la mateixa manera que ells havien anat creixent, el seu amor també... sempre es donaven la mà, es feien petons i abraçades d'amagat perquè no els renyessin els seus avis i les seves mares... una tarda d'estiu que estaven tota la colla a la platja, l'Antoni davant de tots es va agenollar davant seu i li va dir...

“¿Paquita de Garrovillas te quieres casar conmigo Antoni Potablava?” i ella d'un salt se li va tirar al damunt dient-li “¡si si y siiiii payés de mi corazón!”

Tots van aplaudir i ells plens de sorra, es van fer un petó per primer cop davant dels seus amics i amb tots xiulant de l'emoció, l'Antoni es va treure de la butxaca un anell, que ell mateix havia fet, amb un clau i una flor de plàstic dur, a ella li va semblar el més bonic del món i va decidir que el guardaria sempre com el seu tresor més preuat.

El cap de setmana següent, els pares de l'Antoni van anar a casa la Paquita a demanar-li la mà oficialment als seus pares, que van estar molt feliços de que els seus veïns i amics, ara passessin a ser família, però aquest cop l'anell de promesa ja no era de ferro i plàstic, sinó d'or amb un brillant, comprat a Barcelona per demanar que es cases amb el seu fill. Les dues famílies van decidir fer una gran festa per celebrar que ara formarien una gran família amb el compromís de la parella i els dies van seguir molt feliços planejant la boda per l'estiu següent, però l'Antoni va haver de marxar al fer el servei militar... 15 mesos a Ceuta, 3 dies de camí de distància i només 3 permisos en tot el temps que va ser fora. Cada dia s'escrivien una carta, però tots dos estaven molt tristos de no poder compartir les seves passejades fins el Delta del Llobregat, per la vora del riu, anar a la platja plegats, al cinema o a ballar. La Paquita seguia treballant les terres, anava a vendre al mercat del Born amb els avis i sortia amb les seves amigues que també estaven amb els xicots a la mili, però res era igual, ella només pensava en el moment que ell vingués!! Els tres cops que va tenir permís l'Antoni, va poder estar un mes de vacances aquí i estava tot el dia amb ella, van poder xerrar molt, riure i plorar junts, van prendre la decisió que quan ell tornés de la mili, es comprarien un pis amb el que havien anat estalviant durant tots aquests anys de treball i es casarien i així podrien formar la seva família.

L'aeroport anava creixent i cada cop anaven quedant menys camps al Prat, les famílies tenien por que un dia es quedarien sense la Masia ja que no tindrien terres ni bestiar per vendre... en aquell moment. a la Fàbrica de la Paperera buscaven dones per treballar i oferien una jornada de treball més curta que al camp i un sou fixe cada mes, així que la Paquita va decidir anar-hi a treballar. Tot era molt diferent però estava feliç d'aprendre coses noves, conèixer companyes diferents i poder acabar de fer calaix per complir el seu somni de tenir un pis i casar-se amb l'Antoni. Quan ell va tornar de la mili, d'entrada li va sobtar que la Paquita hagués deixat el camp que tant li agradava i no li va fer gaire gràcia, però en veure-la a ella tan feliç amb la seva nova feina i tan preciosa anant i venint de treballar amb la seva bicicleta com quan anaven a l'escola, de seguida la va recolzar.

L'Aeroport els va fer una oferta a la família de l'Antoni per comprar-los els terrenys i els van vendre. Ell va entrar a treballar a fàbrica de la Seda amb el seu pare i el seu germà. Els temps tornaven a ser feliços, anaven amb la colla a tots els balls i al cinema. A l'Antoni no li agradava gens la setmana que anava de tarda, desitjava amb urgència que passés ràpid per poder fer coses amb la Paquita. Una nit havien quedat que quan ell sortís, anirien al cine Montmari amb

els de la colla, però abans de plegar, van avisar a l'Antoni que havia de quedar-se a treballar de nit i com no s'hi podia negar, se les va enginyar per poder sortir abans i estar amb la seva xicota, així que va decidir xafar-se un dit amb la màquina per tal que d'infermera el fes marxar a casa i poder estar amb la Paquita! Quan ella el va veure amb la mà embenada es va espantar molt pensant que hauria tingut un accident i quan ell li va explicar el que havia fet, no s'ho podia creure! Es va enfadar molt però també va adonar-se de quant l'estimava ell i de quant l'estimava ella...

L'Antoni i la Paquita feia temps que buscaven pis, però no en trobaven al Prat i a la Masia dels pares no hi podien viure, finalment van veure una possibilitat de poder complir el seu somni de tenir el seu pis i poder casar-se i formar una família... No eren els únics joves del Prat que necessitaven un pis on poder viure, de fet també hi havia gent més gran que necessitava un pis, així que van decidir ajuntar-se tots. Un nou moviment obrer estava generant una resposta a una necessitat comuna, l'accés a un habitatge al Prat, agrupant-se tots van poder donar resposta a aquestes necessitats de tantes parelles i famílies, de tenir un sostre digne i assequible, i així al 1962 es va fundar la Cooperativa Obrera de Viviendas del Prat, de la qual ells, van ser-ne una de les parelles fundadores. Així van veure complert el seu somni, van poder tenir el seu propi pis, i a l'estiu es van casar.

Tots van estar molt contents de poder celebrar aquest enllaç, tots els veïns van sortir a veure la núvia que sortia des del pis nou i li van tirar flors i la van felicitar amb llàgrimes als ulls. Va ser la boda més moderna i bonica de tot el Prat, ella amb el seu vestit blanc que li ressaltava la figura i un barret preciós que li havia portat el seu oncle de París, i ell amb el seu vestit i corbata tot mudat, eren la parella més enamorada que havia passat per l'església. Van marxar de viatge de noces a Garrovillas a conèixer la resta de la família de la Paquita i uns anys més tard, van tenir fills i van adoptar un gosset, i així el que va començar com un amor de la infància amb els anys va anar creixent i gràcies a la COV van poder fer realitat el seu somni i crear una família.

Núria Piñol Pere

16 de novembre de 2018